

FAIRY OAK

Elisabetta
Gnone

A Fény Hatalma

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

A Fény Hatalma

*Laurának, a szívek királynőjének
És Claudiának, a virágok hercegnőjének.
És a boszorkányok, mágusok, törpék,
Kutyák és macskák őket körülölelő birodalmának.*

Eszkimó puszi Pá Avavitének, M.-nek, Gudandának, Gigiának és
Naphtalinának. Willnek és Billie-nek tiszta szívből köszönöm.

*J*me, itt vagyunk. Még néhány oldal, és az egész történetet megismerhetitek. Hosszú volt és szövevényes, néha nagyon félelmetes, de nem volt híján varázslatos meglepetéseknek, és nagy bátorságról, bizalomról és hűségről tanúskodott.

A Fairy Oakban átélt eseményeket a kalandok kalandjának is nevezhetném. Természetesen nem lehettem jelen mindenhol, sok mindent azoktól hallottam, akik ott voltak, és látták mindazt, amit most el fogok nektek mesélni. De nem is ez a fontos.

Bizonyára tudni szeretnétek, mi történt Pervinkával és Vaníliával és a Bűvös Tölgy falujának lakóival.

Nos, akkor vágjunk is bele!

Az első jel!

*M*atalmas hópehely szállt el ablakunk előtt, átszelve a tájat. Mint ahogyan azt esténként gyakorta tettem, kinyitottam a naplóm, hogy lejegyezzem az aznap történeteket. De gondolataim szinte azonnal sebesebben kezdtek szárnyalni, mint kezemben a penna. A tinta képtelen volt követni, ezért inkább becsuktam, és miután megigazgattam a lányokon a takarót, új gombolyagomban kerestem menedéket.

Az első hidegek beköszöntével a kenyérbél helyett a kislányok pulóvereiből megmaradt gombolyag lett az ágyam, amivel roppant elégedett voltam. A gyapjú nemcsak melegen tartott, hanem örömgöyökér illatát is árasztotta, amivel Dahlia a fiókokat és a szekrényeket illatosította. Itt, a jó melegben és az otthonos illatfelhőben bambultam bele az éjszakába, és gondolkodtam.

Mennyi minden történt Fairy Oakba érkezésem óta!

Az első napokban szinte mindenem csodálkoztam – emlékeztem vissza mosolyogva. Tátott szájjal kérdezgettem mi ez, mi az... Milyen butácska és

felkészületlen tündérke voltam! És milyen képet vág-
tam, amikor először megpillantottam a falu házait he-
gyes tetőikkel és kőfalaikkal! Ó, milyen csodálatosak
voltak a tágas kertekkel és verandákkal! De számom-
ra, aki az Ezüstharmat Országából származom, ahol
nem léteznek házak, csak mezők, virágok és lagúnák,
újdonságot jelentettek. Elcsodálkoztam, amikor rájöt-
tem, hogy az emberek is szeretik a virágokat, olyannyi-
ra, hogy még télen is gondozzák, óvják őket a hidegtől
átlátszó, télikertnek nevezett házikókban. A családomé
a ház legnaposabb oldalán helyezkedett el, kényelme-
sen és békésen, mint egy jóllakott cica, a buján virág-
zó rózsabokrok, levendulacsoportok és az illatos füvek,
mályva, rozmaring, menta és tárkony között. Az árnyé-
kosabb oldalon pedig azáleák és rododendronok nyíl-
tak. Mekkora nőttek! Az évek során szinte elrejtették
a kertbe vezető régi-régi ösvényt, és májustól júniusig
olyan hatalmas virágokat hoztak, mint a labdák, me-
lyekkel a gyerekek a falu napsütötte, szép kis terein ját-
szottak. Fehéreket, rózsaszínűeket, lilákat...

Az út mellett húzódó fal mentén kedvenceim, a hor-
tenziák nyíltak. Mindig szívrepesve vártam virágzásu-
kat, mely nem sokkal az elegáns és fenséges bazsaró-
zsák nyílása után következett. Csodálatos kert volt az
én családomé.

No és a ruhák kavalkádja! Most, hogy visszagondo-
lok rá, ez is meglepetést jelentett. A hang, amit kiadtak,
főleg télen, amikor a Varázstudók és a Nembűvölők sok

réteget viseltek, egyiket a másikon, hogy megvédjék magukat a hidegtől: *huss... huss... susogtak* Lalla Tomelilla hosszú ruhái... *huss... huss...* amikor vásárolni ment... *huss... huss...* amikor összeölelkezett valakivel. Az illatuk is finom volt, keksz, virág és otthon szaga áradt belőlük... Ezek mind Fairy Oak illatai voltak, melyeket mostanra oly jól megismertem. De amikor első ízben szaglásztam meg a bort és a frissen sütött kenyeret – Te jó tündér egek! –, majdnem elájultam. No nem mintha nem lett volna finom, azonban az Ezüstharmat Országában semmi ehhez fogható nem létezett. Sem a frissen kaszált fű illata, sem a szőlő kipréselt leve, sem a szedertorta íze vagy a füst meleg illata, mely tényleg szállt fel a kéményekből, és picit csípte az orromat, de még a viharos tengeré sem... Egy egész esztendőnek kellett eltelnie, hogy megtanuljam megkülönböztetni az évszakokat úgy, ahogyan azt az emberek teszik.

Tíz esztendő telt el azóta... Tíz év azóta, hogy találkoztam azzal, aki megváltoztatta az életemet, amikor magához hívatott.

„Kedves Tomelilla, az, hogy megismerhettem Önt, életem legnagyobb élménye” – gondoltam, és jobban bekucorogtam a gombolyagba. A kandallóban elégett az aznap esti utolsó szál tűzifa is, és a szoba kezdett kihűlni. – „Mennyi időm maradt?”

„...*Ha elfogadod a megbízatást családjunknál, tizenöt évig kell maradnod, melynek letelte után ismét szabadon gondoskodhatsz újabb gyermekekről...*”

Ezt írta nekem első levelében az én boszorkám. Tehát még öt esztendő, azután a lányok már elég nagyok lesznek, hogy egyedül is boldoguljanak, nekem pedig el kell hagynom ezt a házat. Ismét megborzongtam, amikor eszembe jutott, milyen gyorsan elszállt az idő.

Mennyi minden mentünk keresztül! Szép dolgok, rossz dolgok, szuperizgalmas dolgok már a legeslegelső naptól kezdve! Fel-alá rohangászni a folyosón arra várva, hogy megszülessenek... és azután? Megérkeztek, 12 óra különbséggel! Pervinka és Vanília az első pillanattól kezdve oly különbözőek, és mégis oly egyformák. De hogy mennyire azok voltak, csak akkor láttuk igazán, amikor az Ellenség először lecsapott: miközben védekeztek és küzdöttek, Vaníliáról kiderült, hogy ő a Fény Boszorkánya, Pervinka pedig a Sötétség Boszorkánya. Ekkor minden világossá vált: különböző természetük, félelmeik, szenvedélyeik, melyek mindig is ellentétesek voltak.

Szegény Tomelilla – gondoltam –, mennyire sajnálta, hogy nem jött rá előbb, de hogyan is tehetné volna? Még sosem fordult elő, hogy két testvér ellentétes hatalmat birtokoljon!

Attól kezdve hadban álltunk.

Az utóbbi hónapokban az Ellenség támadásai egyre gyakoribbak és vadabbak lettek, és a félelem úgy megült a lelkekben, mint tarack a vetésben. A ritka, békés pillanatokban is nehéz volt kiirtani. Szétáradt, és egyre jobban terjedt, egyre kevesebb teret hagyva az

örömmek és a mosolygásnak. És ahogyan az történni szokott, amikor egy nép szabadsága és túlélése kemény próbának van kitéve, elpárolgott a bizalom és a türelem. Így történt ez Fairy Oakban is, ahová befészkelte magát a bizalmatlanság és a neheztelés.

Valóban csúnya idők jártak, és a mi családukunknak még ezerszer-ezerszer rosszabb volt. Mert most már tudtuk, hogy Ő az ikreket akarja!

Tomelilla jól elmagyarázta nekem: egyikük Fény, másikuk Sötétség, de vérükben és szeretetben egyek. Vanília és Pervinka képviselte mindazt, ami ellen a Rettenetes 21 örök idők óta harcol: az Egyensúlyt és a Harmóniát. Az életet.

Ezért próbálta meg elrabolni őket, ezért támadta a falunkat: hogy megszerezze és elvigye őket. Akár csak az egyiküket is. Mivel elég lett volna elválasztani őket egymástól, úgy alakítani a dolgokat, hogy az egyik testvér eltávolodjon a másiktól, mind gondolatban, mind pedig lélekben, és a Fény és a Sötétség Ősi Szövetsége kettészakad. Akkor pedig Ő lesz a Király.

A fény nélküli Föld könyörtelen királya.

Megfordultam, és rájuk pillantottam: bármit megtettem volna, hogy megvédjem őket. Nemcsak az alvásról mondtam volna le, hanem az evésről, az ivásról, és ha kellett volna még az életéről is. Ők az én kicsikéim voltak, a velük töltött tíz év alatt láttam őket felnőni. Láttam szép arcvonásaikat, pisze orrukat, rakoncátlan fürtjeiket, hófehér arcocskájukat, halk

szuszogásukat... ez volt mindenem. Oly mélységesen szerettem őket, hogy senkinek nem engedtem volna, hogy bántsa őket.

Ezekben a gyászos napokban azonban történt valami, ami miatt egyre tehetetlenebbnek éreztem magam az Ellenséggel szemben.

Az utolsó csata után, annak ellenére, hogy rettenetes és félelmetes szörnyek vették körül Fairy Oakot, Pervinka eltávolodott a falutól. Másnap békésen, egy karcolás vagy a félelem legkisebb jele nélkül tért vissza. Vajon merre járt?

– Csapdába estem – mondta. Pedig a Völgyben nem is voltak csapdák. Akkor miért ez a hazugság?

Szörnyű kétely férkőzött a falu ijedt és megrendült lakóinak lelkébe. Arra gyanakodtak, hogy Pervinka hagyta magát elbűvölni az Ellenség nagyszabású tervétől, és így értékes szövetségesévé vált. Merre járhatott Pervinka?

Az azóta a nyomunkban járó pletykákból és a rosszindulatú megjegyzésekből ítélve, Viní egyezséget kötött a Rettenetes 21-gyel: átadja neki a falut, cserébe talán valami fontos tisztségért, melyet az általa létrehozott Birodalomban betölthet mellette. Majd, hogy nehogy gyanút keltsen, azonnal visszatért Fairy Oakba az Ellenség megbízásából kémkedni, és hogy elárulja neki a falu gyenge pontjait... Hihetetlen nagy ostobutaság! Szerintem.

Pervinka hazudott, rendben, nem ez volt az első, és talán nem is volt hazugság, talán valóban volt ott egy

csapda. Lehet, hogy csak amolyan magyarázatféleség volt. No persze, más magyarázattal nem szolgált, de hogy az Ellenséggel lepaktált volna... Lehetetlen!

Mégis elismerem, a közelében nyugtalan vagyok.

Aznap éjjel is, amikor minden nyugodt és békés volt... mégis aggasztott valami. Egy pillanatra félresöpörtem aggodalmas gondolataimat, és észrevettem, hogy bent és kint egyaránt olyan mély a csend, hogy szinte belesajdul a fülem. Egyetlen hang, még a fa nyikorgása sem hallatszott, amely ebben az órában csikorogni szokott, ahogy a nappali meleget kiadja magából; még csak egy száraz falevél sem susogott, amelyet a tél lehelete megrezegtetett, egyetlen fülesbagoly sem huhogott, egy kuvik sem...

Milyen furcsa – gondoltam magamban –, mintha ez a mai mozdulatlan és fagyos éjszaka valami sötét várakozás elé nézne. Még a fák is, melyeket mindig is a barátaimnak tudhattam, mintha ellenségesen tekintettek volna rám. A vékony, fekete ágak karmolni és szűrni kész hegyes kampóknak tűntek...

– Ki az? Ki rejtőzködik a sötétben? – kérdeztem riadtan. Valami készülődik? A csápjaim nem rezegtek... ami persze, vajmi keveset jelentett.

Felpillantottam az égre, hátha érkezik valami jel. De meglepetten tapasztaltam, hogy néma maradt. Egyenletes halovány színben játszott.

Ez is szokatlan – mondtam magamban. – Éjszaka van, és az ég szürke!

Gondolataim azonnal a Rettenetes 21-re terelődtek, és félelmemben gondolkodás helyett megszólaltam.

– Az Ellenség ismét vadászik! – mondtam ki hangosan.

Szinte azonnal lázadozni kezdtem még a gondolat ellen is, és el is hessegettem.

– Nem, nem, nem... – ellenkeztem magamban, és leráztam magamról a kellemetlen gondolatokat. – Csak fáradt a szemed, Feli, és az utóbbi napok aggodalmi és izgalmai miatt nem veszed észre a reményt. A Völgy nem egy újabb támadás, hanem a béke jelének eljövételét érzi.

Elvégre miért is ne? Annyi hónap háborúskodás, csaták és riadalom után nem érdemeljük-e meg vajon a remény halvány sugarát, amely bátorsággal, nyugalommal áraszt el mindannyiunkat, akik annyira megviseltek vagyunk? Hát akkor csak jöjjön, de mihamarabb!

– Ó, tündérek tündére – imádkoztam, kinézve az ablakon. – Ha valaminek történnie kell, add, hogy az valami szép legyen...

Alighogy befejeztem a mondatot, egy hópehely libbent meg a mozdulatlanságban az ablak előtt, és nem törődve sötét gondolataimmal odébb szállt, északról dél felé táncolva. Mint akit villámcsapás ért, kipattantam a gombolyagból, tündérbűbájjal bezártam az ablakot... és repültem Tomelillához.

A félelem árnyéka

*E*n voltam az egyetlen fény a házban, és ragyogásom megvilágította körülöttem a teret. A fénykör ugyan apró volt, de elég ahhoz, hogy a szűk lépcsőház laborítású falait megvilágítsa, és felvillantsa a két oldalt lógó fényképek alakjait: Dahlia és Tomelilla nagyszüleit, néhány ük-ük nagybácsit és nagynénit, Tomelillát, amikor először vett át díjat, Dahliát a kislányokkal, Cicerót távcsövével, Vaníliát egy kismadárral az ujján, egy cserép hangán összegömbölyödött macskát, a kislányokat az első tanítási napjukon, egy szeplős kislányt mókás kiskutyával a kezében, Cicero „Nagyonszakértő Meteorológus” bizonyítványát, a lányok Boszorkánytanonc diplomáját, magamat, amint egy csupor lekvárt bámulok kigúvadt szemekkel azon a napon, amikor Tomelilla megajándékozott velem, Dahliát és Cicerót retentő elegánsan az esküvőjük napján, a kis vörös bársony trónusokon ülve, a falut egy „csomós napon”...

– Hát ez mi? Erre nem emlékeztem – mondtam magamban, és megtorpantam egy pillanatra az utolsó

kép előtt. – Remélem, hogy Tomelilla nem alszik túl mélyen. Sőt jobb, ha egyáltalán nem alszik, máskülönben fel kell emelnem a hangom, akkor pedig mindenkit felébresztek.

Bekopogtam.

Kop-kop-kop-kop...

– Tomelilla, én vagyok az, Feli! Mondanom kell valamit!

– Bújj be! – hallatszott odabentről a nyugodt hang.

Kinyitottam az ajtót, és mivel az ágy üres volt, keresni kezdtem a sötétben. Egy párnán térdelt az ablak előtt. A kék gyapjúköntösét viselte, amely kihangsúlyozta a hátára lógó hófehér hajfonatát. Kifelé nézett a párkányon könyökölve, állát a két tenyerére támasztva.

– Ön is látta? – tudakoltam.

Nem fordult meg, úgy válaszolt:

– Szeretem, amikor havazik Fairy Oakban.

Aztán kijebbjebb hajolt, hogy jobban lássa az eget.

– Jaj, azt én is! – feleltem, majd kicsivel hangosabban folytattam. – Főleg amikor HAMAR, nagyon hamar lehullik, leginkább a Kezdet Ünnepe ELŐTT, ami IGEN RITKÁN történik meg. Nem gondolja, TOMELILLA?

Gyanakvó pillantással mért végig.

– Mi kavarog a fejedben, lenyeltél egy ábécés könyvet? És miért kiabálsz ennyire?

– Mert pontosan öt éve... – magyaráztam – öt éve, hogy nem havazott ilyen korán. Akkor havazott,

amikor az ikrek születtek, és aztán amikor az első fogacsukájuk kihullott. Jól emlékszem, mert Pervinkáé akkor esett ki, amikor a kertben játszottunk, és mivel nagyon fehér volt, nem sikerült megtalálnunk. Most láttam újra a fényképet. Az két különlegesen boldog és békés év volt, emlékszik rá, Tomelilla?

– És emiatt vagy ilyen boldog, kicsi Feli? Arra gondolsz, hogy ez egy jel? Hogy a szerencse a mi oldalunkra fordul? Szép lenne! – sóhajtott fel. Majd egy pillanatra elgondolkozott. – Habár ez a havazás némi előnyt is jelenthet. A hóban megmaradnak a nyomok, és a Sötét Ellenség nehezebben tud elrejtőzni.

– Pontosan! – kiáltottam fel örömben, amiért megértette. – Az ügynökök fekete köpönyege úgy fog kitűnni, mint a varjú szárnyai, s ez megkönnyíti a falu felett őrködő őrjárat dolgát. És el kell ismernem, hogy a miénket, tündérékét is. A hó a mi oldalunkon áll!

Elmosolyodott, majd újra kitekintett.

Néhány pillanatig hallgattunk, miközben a hó csendben minden különbséget eltörölt. Összefüggő hótakaró borította a bennünket körülölelő világot.

Ekkor hirtelen elrepült valami az ablak előtt, és megkavarta a hópelyheket.

– Ez meg mi volt? – tudakoltam, és riadtan távolodtam el az ablaktól.

– Fogalmam sincs! – kiáltott fel Tomelilla.

Abban a pillanatban becsapódott a ház ajtaja...
BUMM!

Egyszerre fordultunk sarkon és rohantunk le rettegő szívvel a lépcsőn.

Az alsó szinten ott találtuk Cicerót, pizsamában, aki előttünk igyekezett lefelé.

– Te is hallottad? – kérdezte tőle Tomelilla.

– Igen... igen – válaszolta álomtól enyhén kótyagosan. – Kiment valaki?

– Vagy bejött – jegyezte meg Tomelilla. – Ti siessetek a lányokhoz, én pedig lemegyek!

Vanília és Pervinka szobájának ajtaja be volt hajtva, ahogyan én hagytam. Kitártam, és egy fénynyaláb megvilágította Pervinkát, jobban mondva azt, ami látszott belőle, mert a takarók egészen a feje búbjáig eltakarták. Beléptem, nyomomban Cicero úrral. Vanília is aludt, háton, ahogy szokott, egyik keze a feje alatt, térde behajlítva.

– Odafönn minden csendes – mondtam, amikor lementem Tomelillához a földszintre. – És itt?

– Nyugodtnak tűnik itt is – válaszolta, amikor előbukkant a konyhából. Sietteben elfelejtett papucsot húzni, és most lábujjhegyen tipegett a jéghideg konyhakövön.

– No, akkor én visszamegyek aludni – jelentette ki Cicero a lépcső tetejéről.

– Mi is megyünk – feleltem, miközben mögöttem Tomelilla meglepetten rázta a fejét.

– Vajon mi lehetett az a za...

Megtorpant, és lassan hátrálni kezdett.

– Mi az? – kérdeztem halkán.

Nem válaszolt. Letette a sarkát is a földre, és egy helyben toporgott.

– Mi történt? – kérdeztem újra.

– Itt nedves a padló – mondta váratlanul.

– Nedves?

– Igen. Bejött valaki!

– De hiszen csak ott nedves...

Kitalálva gondolatomat, Tomelilla néhány lépést tett körbe.

– Nem. Itt száraz – állapította meg, és visszajött. Elgondolkodott, majd hirtelen ötlettől vezérelve hókristály alakú szemekkel kiáltott fel: – Az, aki bejött, tud repülni! – Azzal kiszaladt a konyhába. Egy fehér zsákkal jött vissza.

– Gyorsan, hívjuk Cicerót és Dahliát!

Loholva szedtük a lépcsőfokokat, és ismét kiugrasztottuk az ágyból szegény Cicero urat, és ezúttal szegény Dahlia asszonyt is.

– Vegyetek egy maroknyi lisztet, és fújjátok körbe magatok körül! – rendelkezett Tomelilla.

– He? – nyögte Dahlia mama, miközben zavarodottan feltápászkodott. – Máris itt az idő, hogy megsüsssem a kenyeret?

– Nem, nem, nem, semmi köze a kenyérhez! – válaszolta Tomelilla, miközben odanyújtotta neki a köntösét. – Behatoló jár a házban. Ha láthatatlanná vált, ez majd leleplezi!

Dahlia kipattant a takarók alól.

– Valaki bejött a házunkba? Ó, jaj nekünk!

– Igazándiból nem vagyunk teljesen biztosak benne, hogy bejött valaki, ez csak elővigyázatosság – mondtam, hogy megnyugtassam, miközben Tomelilla csendre és nyugalomra intette. Dahlia a hidegtől és az ijedtségtől reszketve magára öltötte a köntöst, és beleburkolózott.

– Nem akarunk pánikot kelteni – válaszolta Tomelilla, és kinyitotta a liszteszsákokat. – Ezért hagyjuk Vaníliát és Pervinkát aludni, és próbáljunk meg ravaszok lenni! Na már most, ha az illető a Sötétség Mágusa lenne, láthatatlanná válhatna, de nem tűnhetne el, igaz? – Tomelilla miközben magyarázott, mindegyikünk kezébe adott egy kis lisztet. – És ha repülés helyett lépkedne, akkor nyomot is hagyna, így van? Most pedig fújjátok folyamatosan magatok körül a lisztet, és ha nyomokat láttok, kiabáljatok! Dahlia, te és Cicero ellenőrizték a lányok szobáját, és az emeletet! Feli és én a ház többi részét fésüljük át.

Alulról kezdtük, vagyis onnan, ahonnan a ház ijesztőbbnek tűnt. Először meglátogattuk a Varázsszobát. Majd, miután ismét végigjártuk a folyosót, és felmentünk két lépcsőfokot, Tomelilla kinyitotta a mosókonyha ajtaját: meglebbentek a kitergetett lepedők, én pedig halálra rémültem.

– Ez csak a huzat, te kis ijedős! – mondta nekem a boszorkányom. – Inkább azt a sarkot világítsd meg ott, ilyen helyekre könnyű elbújni!

Micsoda öröm! – gondoltam magamban.

A mosókonyhánál három lépcsőfokkal feljebb, jobbra a lépcső alatt volt egy beugró.

– Oda is? – tudakoltam.

– Természetesen!

– De oda ritkán járnak a lányok...

– Na és? Nem tudjuk, mekkora a betolakodó. És hogy egyedül van-e...

Egek!

– Itt nincs senki. Visszamehetünk? – könyörögtem, miközben villámgyorsan kisuhantam a lépcső alatti zugból.

Végre újra a konyhában voltunk, ahol már minden készen állt a reggelihez. Innen, egy lépcsőfokkal lejjebb volt az ebédlő: a tűzhely még mindig árasztott egy kis meleget, és az ablakon át láttam, hogy a kert már fehérbe öltözött. A kandallós szobába léptünk, ahol egy reccsenéstől riadtan rezzentem össze.

– Csak a parázs az, Feli. Nem oltottuk el – suttogta Tomelilla, majd hozzátette: – Ez baj! Sosem tudni, mi rejtőzik a hamu alatt. Világíts bele a kandalló kürtőjébe, de vigyázz, meg ne égesd magad!

– Oda kell bebújnom? De hiszen ott olyan sötét van!

– Éppen azért kell neked bemenned, Feli! Vagy én változok át? Gyerünk, itt állok melletted...

Ellenőriztünk mindent, az ajtók mögött és a fotelek alatt, majd Cicero dolgozószobája és a kamra következett.

Kinyitogattuk a szekrényeket és a ház minden ajtaját, kihúztuk a fiókokat, átkutattuk az összes ruhásládát, míg végül mindannyian az első emeleten össze nem találkoztunk.

– Mindenhová szórtunk lisztet – jelentette Cicero Dahliát átkarolva. – Most már térjünk nyugovóra!

– Nagyszerű, nagyszerű! – felelte Tomelilla. – Bocsássatok meg a zavarásért!

Dahlia legyintett, mintha azt akarná mondani, „ugyan, semmiség”, mi pedig a biztonság kedvéért ismét ellenőriztük a kislányok szobáját.

– Nem veszel észre semmi furcsát? – kérdezte, amikor lábujjhegyen betipegett.

Figyelmesen körülnéztem: a szoba egyik felében tökéletes rend volt, a másikban teljes a káosz.

– Minden normális – válaszoltam.

Tomelilla megemelte köntöse alját, és óvatosan emelgette lábait, úgy lábalt át az akadályokon, mint valami darumadár a nádasban, hogy eljusson Pervinka ágyához.

– Sosem fogom megérteni ezt a különbséget – dünyögte. – Mintha a háznak ezen a területén a nehézségi erő felülkerekedne az akaraterőn.

Igaza volt. Pervinka hihetetlenül rendetlen volt, és minden holmija a padlón hevert szanaszét, vagy a székre dobálva hatalmas halomban.

Vanília oldalán azonban minden egyes darabnak megvolt a maga helye és célja. A radír- és ceruzagyűjtemény

szépen, rendezetten a hengeres dobozokban, a könyvek katonás rendbe állítva a polcokon, a játékok a kosárban, az iskolás hátizsák becsukva az asztal lábánál, a ruhák összehajtogatva, kivéve egyet, egy sűrű-kele-kele kockás gyapjúruhácskát, amely az egyik széken feküdt, várva, hogy másnap felvegyék.

Ellenőriztem, hogy az ébresztőóra pontosan van-e beállítva, beljebb pofozgattam az egyik könyvet, amely kilógott egy kicsit az éjjeliszekrényről, és kifelé indultam, mert azt gondoltam, Tomelilla is így tesz. Ehelyett azt láttam, hogy leül Pervinka mellé, és aggodalmas tekintettel néz le rá.

Szálfaegyenesen, kényelmetlenül ült, keze az ölében nyugodott. Egy halom ruhán ücsörgött: az aznapin, az előző napin és az azt megelőző napin... Pervinka hétről hétre egymásra halmozta őket azon a bútordarabon, amely emlékeink szerint egy szép, tűzpiros, régimódi, Fairy Oak stílusú, szalmafonatú szék volt.

Hát igen, Viní birodalmában rendetlenség uralkodott. Még aprócska éjjeliszekrénye is telis-tele volt különféle tárgyakkal. Ott volt Grisam gyűrűje, a Tomelillától kapott varázsiránytű, egy pohár állott víz, amely már néhány napja ott poshadt, egy hajcsat, két könyv: *Hogyan neveljünk pókot otthonunkban*, az Ősi Könyv és egy kézikönyv, melyet apjától kért kölcsön, címe *Zöldlapályvölgy titkos ösvényei és varázslatos sarkai*. Ez utóbbi fejfelé fordítva, kinyitva. Tomelilla megjelölte, hogy hol tart, majd becsukta. Aztán nagy

sóhajjal előrehajolt, hogy megpuszilja, majd felállt. Amikor már az ajtóban volt, megérintette köntöse hátulját, és abban a szent pillanatban keserű ránc jelent meg a szája szegletében, amely minden kedvességet letörölt az arcáról.

– Minden rendben? – tudakoltam halkán.

Ő nem szólt semmit, csak távozott.

Egy átfagyott szív

*T*elente a sirályok elhagyták a sziklákat, hogy a mi langyosabb háztetőinkre húzódjanak vissza. Esténként, és néha egész éjszaka hallottuk őket csacsogni az ablakunk felett, és arra gondoltunk, hogy talán ilyenkor mesélik el egymásnak fantasztikus repüléseiket, a légárammal dacoló vakmerő akrobatikus mutatványaikat. Reggel aztán kiáltásaikkal ébresztettek bennünket.

Aznap reggel a gyerekek keltették a sirályokat, és Vanília is ébren volt már az ébresztőóra csengése előtt fél órával.

– Aaah! Gyertek, nézzétek! – kiáltott Babú ragyogó arccal, amikor kinézett az ablakon. – Havazott! És még mindig havazik! Mindenki odakint játszik!

– Lejebb vennéd a hangerőt? – morogta Pervinka az ágyából. – Én még aludnék.

Vanília nem akart hinni a fülének.

– Aludni??? Na de... nem hallottad, mit mondtam? Odakinn egy hegynyi hó esett! – kiáltott fel, és a kertre mutatott. – Nem alhatsz, ki kell mennünk játszani, és

neked is, szép tündérke – fordult hozzám. – Ne mondd, hogy nem szabad, mert engem senki sem tarthat viszsza, még tízezer ellenség sem!

– Ó, nem szeretnék semmiképpen sem akadályt gördíteni eléd – mondtam –, de vár benneteket az iskola. Ha szeretnétek egy kicsit hancúrozni odakint, akkor azonnal fel kell öltöznötök.

– Érted, Viní? – mondta Vanília, és megrázta testvére ágát. – Kelj fel, akkor egy kicsit lent lehetünk a kertben, utána pedig beugrunk Floxért. Vajon ma hány réteg ruhát vesz fel?

Vanília eltűnt a fürdőszobában, és csak arra az időre hagyta abba a dalolást, amíg a fogát mosta.

– Nincs kedvem iskolába menni – dohogta Viní a takarók alól.

– És a havat sem akarod látni? – kérdeztem. – Hmm... furcsa! Mindenesetre megértelek, tudod? Nem mindig van az embernek kedve azt csinálni, amit kell. De Babúnak igaza van, a mai különleges nap.

– Akkor sincs kedvem.

– Nem tanultál?

– Dehogynem, tanultam, nem azért, én... nincs kedvem a többiekkel találkozni.

– Összevesztél valakivel?

– Még nem, de ha ez így megy tovább...

– Hogy így? Mi történik?

– Semmi, semmi nem történik – válaszolta Pervinka, és átfordult a másik oldalára. – Kérlek, Feli, nem

mondhatnánk azt apunak és anyunak, hogy ma nem érzem jól magam?

Nem, kisasszony, nem! – gondoltam magamban. – Elég hazugság elhangzott már erre az évre.

– Miért nem mondjuk inkább el nekik azt, amit az előbb nekem mondtál? – javasoltam.

– Értem – puffogta, lerúgva magáról a takarót. – Felkelek.

Felült az ágyban, és nekidőlt a támlának, majd nagy nehezen lelógatta a lábát az ágyról.

– Fáradtnak tűnsz, Viní – mondtam neki. – Mi a baj?

– Semmi, minden rendben van, Feli, nyugodj meg! De figyelmeztetek, zuhanyozás nélkül öltözöm fel, ahhoz túlságosan fázom.

Dohogva túrt bele a széken heverő ruhakupacba, és kihalászott egy pamutnadrágot.

– Szóval idekeveredett! – kiáltottam. – Csak nem azt akarod mondani, hogy nyár óta itt van?

– Lehet – válaszolta, és belebújt.

– Ide hallgass, ez nyári nadrág, és mivel meglehetősen sok ideig hevert ott, eléggé gyűrött is. Miért nem veszed fel a szürke-halványkék kockás ruhát, mint Vanília? Jó meleg és kényelmes, ráadásul ebben az időben...

– Babúval egyformát? Nem, nem – jelentette ki, miközben ujjával nemet intett. – Vaníliának jól állnak a ruhák, én viszont roppant esetlennék nézek ki bennük.

– Mégis mióta? Hiszen egyformák vagytok!

– Ennek ahhoz semmi köze, Feli. Ez stílus, tartás, járásmód kérdése. Vagy hívd, aminek akarod! Különbözőek vagyunk.

– Ha te mondd... Akkor vedd fel azt, ami tegnap volt rajtad!

– Rendben... azaz mégsem. Nem, azt nem lehet... az piszkos.

– Ó, értem. Akkor tedd félre, és kimossuk – feleltem.
– Keresd meg a nadrágtartós szövetnadrágod, amit annyira szeretsz!

– Az jó lesz – felelte egy kicsit elégedettebben. – Hol van?

– Néhány évszakkal korábban, a pamut alatt. Áss csak, biztosan megtalálod.

Mint mindig, most is Vanília hagyta el elsőként a szobát.

– Húú – kiabálta. – A lakásban is esett a hó!

– Micsoda? – kiáltottam fel. Aztán eszembe jutott: – Nem, nem... – mondtam. – Ez csak liszt!

– Liszt?

– Jaj nekem! – kiáltott fel Dahlia, amikor megjelent a szoba ajtajában. – Teljesen elfelejtettem!

– Mi a csuda történt ma éjszaka? – kérdezte Babú nevetve.

– Semmi, semmi... a nénikéd hóbortos ötlete volt, hogy... – Dahlia csak legyintett, ami annyit jelentett: „hagyjuk”.

– Jobb lesz, ha lerepülök a konyhába, máskülönben mindenhol nyomot hagyok – nevetett fel újra Babú. Aztán felemelkedett, és lassan, mint a hulló falevél, egy emelettel lejjebb ereszkedett.

– Ha akarjátok, elkísérem a lányokat, aztán visszajövök segíteni – mondtam Dahlia mamának.

– Köszönjük, Feli, de ne aggódj! – válaszolta. – Inkább egy olyan varázslat kellene, amire csak a Sötétség Mágusai képesek, tudod, amivel csak úgy el lehet tüntet... Egy pillanat! – kiáltott fel, és a homlokára csapott. – Nekünk van ilyenünk!

Megfordult, és belépett a lányok szobájába.

– Viní, ébren vagy, drágám? Szükségünk lenne rád.

– Jövök – felelte. – Épp a ruháimat teszem rendbe.

– Szent eget! Szóval ezért havazik decemberben!

– Ha, ha, de vicces – mormogott Pervinka. – De ne éld bele magad túlságosan, csak ezeket a felső darabokat pakolom el, azt a kupacot pedig viszem a szennyesbe.

– Rendes kislány vagy! Aztán szakíts rám öt percet, mert varázsolnod kell egyet.

– Varázsolnom? Neked?

– Nem, nem kifejezetten nekem... De megérted, amint kidugod az orrod a szobából.

Tomelilla legnagyobb meglepetésére Pervinka nem kért tőle segítséget, és nem is kellett többször egymás után próbálkoznia, hogy eltüntesse a házból a lisztet. Egyszerűen csak jobb csuklójának laza mozdulatával

intett egyet-kettőt a levegőben, mintha valami láthatatlan bútorot porolna le, kimondta a varázsszót, de olyan halkán, hogy senki sem hallotta, és egy pillanattal később a bútorok ismét ragyogtak, mint új korukban.

– Döbbenetes! – lelkendezett Dahlia. – Ne felejts el szólni, hogy gyakrabban kérjelek meg ilyesmire!

Tomelilla nem kommentálta, de figyelmes szemeimnek feltűnt, hogy felvonta a szemöldökét: Pervinka ismét meglepte.

– GYERTEK, NÉZZÉTEK: FÉLMÉTERES HÓ VAN! – kiabálta Vanília a kertből. Ide-oda repkedett, izgiizgatottan, a hóval borított ágak között, boldogan és otthonosan, mint valami kis vörösbegy vagy hóember. Dahlia mama kénytelen volt utánaaszaladni a sapkájával és a kesztyűjével, és megfenyegette, hogy ha nem vesz fel rendes cipőt, azon nyomban be kell mennie a házba.

– Nézd, mami, még a rózsakertet is behavazta! – mutatta Vanília, miközben a másik lábára is felhúzta a csizmát. – Milyen vicces, olyan, mintha a virágok fehér csipkesálat kötöttek volna a nyakukba. Szegénykék, mennyire fázhatnak!

Viní azonban csak egy kicsit sétálgatott a kertben, mivel ő ebben az órában egyébként sem tudott repülni. A hó a térdéig ért. Odaért a kis kerti tóhoz, és megállt, hogy megszemlélje a jégbe rekedt aprócska csónakot. Ő készítette még a nyáron. Mesterien illesztette össze

a dióhéjakat és a gallyacskákat. A vitorlákat egy darab viaszosvászonból csinálta, amit egy matróz műhelyéből szerezhetett, és egy másik darabkából a zászlót. Mielőtt a jég fogságába esett volna, elég volt egy enyhe kis fuvallat, hogy olyan gyorsan ússzon, mint egy kis kétárbocos vitorlás. És elég jól lebegett a vízen, annyira, hogy Viní kissé kegyetlenül, csigákat és tücsköket szállított benne egyik partról a másikra. Természetesen az állatkáknak sosem esett bajuk, mert az út rövid volt, és ha valamelyikük bele is esett a vízbe, ő azonnal kimentette.

– Segítsek kiszabadítani? – tudakolta Vanília a háta mögé lépve.

– Köszönöm, nem, még eltörne. Megvárom a tavaszt, és remélem, a szél addig nem szakítja el a vitorlát. Ha mégis, akkor majd készítek másikat.

– Rossz lehet neki ebben a helyzetben – folytatta Babú. – Az egyik erő arra ösztökéli, hogy elfusson, a másik arra kényszeríti, hogy maradjon ott, ahol van. Szerinted, ha választhatna, mit tenne inkább?

– Ez egy vitorlás, arra született, hogy hajózzon és kövesse a szelet – válaszolta Pervinka.

– Tehát csapdában érzi magát?

– Hm, nem tudom, ez csak egy ladik.

– Ha te mondod... Indulunk? – javasolta Vanília. – Kiabálást hallok az utca felől, és látni akarom, ki az.

Sugdolózás és pletyka

*T*öbb mint fél órába telt, mire az iskolába értünk. Nem azért, mert Pervinka elsüllyedt a hóban, hanem inkább, mert Vanília, aki tudott repülni, számtalanszor megállt, mivel mindent „fantasztikusnak” és „csodálatosnak” látott...

– Hát nem csodálatos a behavazott falu?! – csicsereggett, amikor találkozott valakivel. – És az a jégcsap ott! Fantasztikus, nem igaz? Olyan, mint egy kis szobor!

Pervinka azonban összetalálkozott az ifjú Ökörszemmel, és együtt mentek tovább az út közepén, egy botot húzva maguk mögött, amellyel időnként megveregettek a hóborította gallyakat.

– Szabadok vagytok – suttogta a kis Sötétség boszorka, miközben az ágak, ahogy megszabadultak terhüktől, a magasba lendültek. Lépteinket csak azután gyorsíthattuk meg, hogy az egyik ilyen hókupac maga alá temette testvérét.

– Még a bugyim is tele van vele! – sópánkodott Babú, miközben Pervinka lesöpörögte a válláról és a hajjáról a havat.

- Brrr... A... azt hiszem, mindjárt megfagyok.
- Nem fogsz megfagyni. Szaladunk egyet, és meglátod, átmelegszel. Emeld a lábad!

Pervinka megragadta Vanília kezét, és együtt haladtak tovább az iskola felé. Beszélgettek Ökörszemmel, de Pervinka hirtelen elkomorodott. Az ifjú Robin mondhatott valamit, ami nem tetszett neki.

A téren a szülők és a tündérméhek azon munkálkodtak, hogy a gyerekek végre abbahagyják a játszadozást. Hatalmas hógolyók repültek mindenfelé, és már kezdtek előbukkanni az első hóemberek is.

- Jó reggelt, Feli! Vanília... Pervinka...
- Szia, Fuvalla! Flox már bement?
- Nem, a mögött a narancssárga sapkás hóember mögött kell lennie.
- Mögötte, vagy... benne?
- Igazad van, Pervinka, lehet, hogy benne. Talán ő maga a hóember. Azon sem lepődnék meg.
- Odamehetünk hozzá, Feli? – tudakolta Vanília. – Még van öt perc becsengetésig.
- Menjetek csak, de ne tűnjetek el a szemem elől!
- Én itt megvárlak – mondta neki Pervinka.
- Nem akarsz játszani?
- Nem, inkább bemegyek az osztályba, és leülök a melegben.
- Ahogy akarod, de ha inkább velünk lennél...
- Nem, nem, bemegyek. Majd később találkozunk.

– Rendben van, Viní.

Figyeltem, ahogy Pervinka eltávolodik: kezét zsebébe süllyesztette, arca pedig komoly volt. Babú viszont rohant Floxhoz.

– Az iskolában a gyerekek kerülnek, és mindenfélét sutognak róla a háta mögött – mondtam nagyon halkán Fuvallának. – Sőt, az utcán is... A múltkor Molliwid asszonyág az út túloldalára ráncigálta át a gyerekét, hogy ne kelljen találkoznia velünk! Képzeld csak el! Ha látnád a szívélyesség-kosarunkat: mindig csak félig van. Az emberek félnek belépni a kapunkon. Mintha Viní valami mumus lenne!

– Nem az – válaszolt Fuvalla. – Ezért érzi magát kellemetlenül. És ha már mumusokról beszélünk, talán érdekelni fog, hogy a polgármester felesége felénk tart.

– Feli... beszélhetnék veled egy pillanatra? – harsogta Pimpernel asszony, és már jött is felém.

Már csak ő hiányzott – gondoltam.

– Jó reggelt, Pimpernel asszony, mit tehetek önért?

– Feli, kíváncsi lennék... vagyis az igazat megvallva egy kicsit mindenki kíváncsi lenne, hogy hogy van Pervinka.

Beszéd közben kezét a szívéhez szorította, mintha őszintén aggódna, vagy egy nagyot akarna sóhajtani. Nem igazán tudtam, melyiket próbálja mímelni a kettő közül. De egy biztos, engem nem tudott becsapni.

– Scarlet azt meséli, hogy olyan csendeske – folytatta. – Azt mondja, csak nagy ritkán bökk ki egy-egy

szót, és mindig rosszkedvű. A férjem, a Polgármester, azt remélte, hogy kaphat valami hivatalos hírt, akarom mondani... mármint az esettel kapcsolatban... valami megnyugtatót... nem tudom, érted-e, mire gondolok.

A becsengetés égi ajándékként érkezett.

CSINN! – szólalt meg éppen abban a pillanatban.

– Köszönöm, Pimpernel asszony, Pervinka nagyon jól van – feleltem, majd meghajoltam, és elrepültem. De a „főmumus” a szárnyaimnál fogva elkapott.

– Ó, ugyan már, mi nők egymás között minek titkoloznánk? – szólt gonosz mosollyal. – Nagyon is látszik, hogy szegényke nincs jól, ami egyébként tökéletesen érthető a vele történetek után! Rettenetes lehetett egy ilyen törekeny kis virágszálnak teljesen egyedül, annyi veszély között, ráadásul KÉT teljes napig! De azt, hogy mi is történt vele, elmondta? Ja persze, a csapda! Nos, bizonyára nem lehetett olyan mély, ha még egy karcolás sem látszott rajta. És egyedül mászott ki belőle, ugye?! Nagy bátorságra vall. Habár... a férjem úgy tudta, hogy már nincsenek csapdák a Völgyben. Azért persze egy biztosan megmaradhatott. Elmondta, merre van? Azonnal el kell tüntetnünk, mielőtt még valaki más is belezuhan. Egyszóval szeretnénk többet tudni róla. Fairy Oak összes gyermeke olyan, mintha a sajátunk lenne. Nem igaz? Tudasd kérlek asszonyoddal, hogy a Polgármester úr és mélyen tisztelt felesége örömmel fogadná őket. Köszönöm, Haboldogleszel...ésatöbbi, ésatöbbi. Szép napot kívánok neked!

„Én pedig öt tonnányi havat kívánok egyenesen a fedre, és azt, hogy jól temessen is be, egészen tavaszig!”
Legszívesebben ezt válaszoltam volna neki. De vannak bizonyos dolgok, amiket a tündérek nem mondanak, és ilyet még gondolniuk sem lenne szabad. De még soha, de soha, egész életemben nem sértett meg ennyire senki!

Szép csendesen megigazgattam a szárnyaimat, és azal vigasztaltam magam, hogy milyen arcot vág majd Viní, ha meghallja, hogy a „mélyen tisztelt polgármesterné” „törékeny kis virágszálnak” nevezte. Nevetnem kellett.

Az iskola gondnoka

A tanítás azonban időközben elkezdődött. Nem mehettem be az osztályba, mert megzavartam volna a tanárt. Ezért kinn maradtam, hogy megvárjam a szünetet. Nem volt túlságosan hideg, és társaságom is volt. Shuanmá úr, az iskola gondnoka közeledett az utcácska felől, vállán lapáttal.

– Kedves Feli, láttad, mennyi hó esett? – üdvözölt. – A te ügyes meteorológus gazdád ezt nem jósolta meg. Reméljük, nem rossz jel, hogy *Az Ott* nem úgy döntött, hogy valamennyiünket betemet – jelentette ki, miközben fejével Arrochar Vára felé intett.

– Reméljük, nem, Shuanmá úr, máskülönben valóban búcsút mondhatok a megérzéseimnek. Tudja, van egy pompásjó megérzésem a havazással kapcsolatban.

– Á persze, csak nem állok le vitatkozni egy tündérrel – válaszolta, és visszatette a lapátot a szerszámos szekrénybe. – Ha te úgy érzed, akkor biztosan jó!

Mennyi idős lehetett Shuanmá úr? Nyolcvan, vagy talán még több, de nem látszott rajta. Bőre bronzbarna

volt, fogai fehérek, mint a hó, amire nagyon büszke is volt. Talán ezért mosolygott mindig. Sovány volt, a háta egyenes, mint a karó, erőtől és izomtól duzzadt: nem létezett olyan nehézség, áldozat, megerőltető munka, amitől megijedt volna. Bármit ki tudott csavarozni, meg tudott hajlítani és fel tudott emelni. A legutolsó csata során az egyik szekér, amely a városkapukat védte, ráesett, de ő egyetlen hang nélkül odébb tette, és harcolt tovább. Egy másik alkalommal, hogy megmentsen egy kisgyereket, magára vonta a bika figyelmét. A bika nekitámadt, de ő mozdulatlanul állt egészen az utolsó másodpercig, amikor aztán ellépett előle.

– Valld be az igazat, Joe! – tréfálkoztak vele a barátai. Ugye a lábad között szaladt át?

Jonathan Shuanmá úrnak görbe volt a lába. De annyira, hogy a faluban úgy becézték: „mindig nyeregben Joe”, mert miközben lépkedett, úgy nézett ki, mint aki éppen egy ló hátán ül a nyeregben. Szegény lába annyira görbe volt, hogy amikor összezárta, akkor is át tudott menni közte egy macska, hallal a szájában. De őt nem zavarta. Ilyennek született, és ez nem gátolta őt abban, hogy elvégezze azt a tömérdek dolgot, amit mindig csinált. Nagyszerű ember volt. Erős, jóságos és nagylelkű a rengeteg gyerekkel, és akik a Horace McCrips iskolába jártak vagy járnak, úgy szerették, mint egy nagypapát. Ő volt az iskola szimbóluma, ő maga is oda járt, és azonnal kitűnt a többi gyerek közül. No persze nem a tanulással, mert abban nem jeleskedett, hanem inkább

nagylelkűségével és mosolygós készségességével mind-azokkal szemben, akiknek szükségük volt rá. Ha egy társa otthon felejtette a füzetét, ő azon nyomban a sajátját ajánlotta fel, és közben megfélekedett arról, hogy füzet nélkül nem tud majd írni. Ha valami eltörött, pad, szék, ajtó, az ifjú Joe menten kinyitotta a zsákját, és nem könyveket, hanem kalapácsot, szögeket, csavarhúzókat, fogókat, egyszóval mindenféle szerszámot húzott elő, amit valaki eldobott az utcán, ő pedig lelkesen felszedegette. És füttyörészve helyrehozta a kárt. Mindig!

Olyannyira, hogy a Horace McCrips falai között mindenki számára természetessé vált, hogy Joe-hoz forduljon az első nyikorgásra vagy billegésre. Tanulók, tanárok, az idős igazgató úr, rászoktak arra, hogy még otthonról is elhozzák a törött holmikat, játékokat, és átadják annak az ügyes kezű, jólelkű és mosolygós, mókás gyermeknek.

Annál nehezebben tudták őt rávenni, hogy kinyissa a tankönyvet: elveszítette, elajándékozta, arra használta, hogy kiegyensúlyozza velük a polcot, vagy kitépdeste az oldalakat, és csodálatos állatkákat, fákat, egész kis tanyákat hajtogatott belőlük. Bármit, csak olvasni ne kelljen őket.

Amikor rájöttek arra, hogy Joe a kertészkedéshez is kitűnően ért, az igazgató úr rábízta az iskola veteményesét, és a virágágyások gondozását is, hogy megtanulja a botanikát, a kertészkedést és a meteorológiát, majd miután Joe kiszedett egy horgot az egyik kacsa

csőréből, az állatokat is megkapta: libákat, malackákat, tyúkokat. Így, miközben velük foglalkozott, beletanult egy kicsit az állatgyógyászatba és az állattanba is.

Esténként, amikor már nem volt mit megjavítani, és az állatok is nyugovóra tértek, a veteményes pedig sötétbe borult, a tanárok felváltva oktatták őt matematikára, és igyekeztek abba a csupa szerszám és szabadság fejébe egy kis történelmi és földrajzi ismeretet is beleverni.

Attól kezdve Joe nem hagyta el az iskolát. Miután végzett, visszajárt. Mindig ugyanabban az időben érkezett, és senkinek még csak eszébe sem jutott az, hogy ne lenne joga belépni, megjavítani egy-egy csámpás padot, megolajozni valamelyik nyikorgó ajtót, meglocsolni a kis veteményest, és megetetni az állatokat. Teltek múltak az évek, a tanulók váltották egymást, ő pedig mindenkit ismert.

– Az iskolában esett valami kár, Shuanmá úr? – faggattam a libáknak bekerített résznél.

– Egy kicsi, de a törött köveket meg lehet javítani, Feli – válaszolta. – Nekünk inkább a csontok miatt kellene aggódnunk. Mindenesetre az öreg Horace kemény, mint a szikla a tengerparton, és még jó darabig meg tudja védeni tanulóit.

– Reménykedjünk, Shuanmá úr! – sóhajtottam fel.

– Shuanmá úr, Shuanmá úr... Hányszor mondjam neked, hogy szólíts csak nyugodtan Joe-nak? Ti,

tündéreké, mindannyian olyan tisztelettudóak és jól neveltek vagytok. Bárcsak mindenki ilyen lenne! De... egy pillanat, miért mondtad azt, hogy „reménykedjünk”? Nem azt mondtad épp az előbb, hogy a hó jó jel?

– Nekünk, tündéreknak kitűnőek a megérzéseink, Shuan..., akarom mondani Joe, és az enyém azt súgja, hogy a havazás jó jel. De az is igaz, hogy a csápjaim még mindig rezegnek, és nem az örömtől. Egyelőre még csak alig érezhető remegés, de...

– Beszéltél erről a boszorkáddal? – faggatott, és felém fordult, kezében egy maroknyi állateledellel. Egy liba megragadta a nadrágja szárát, és csipkedni kezdte. – A havazás miatt éhesebbek – magyarázta Joe úr. – Tessek, Blankácska, egyél! – mondta, és a csőrébe adott egy nagy szelet kenyeret.

– Igazándiból nem, még nem – válaszoltam. – Ahogy már említettem, ez csak egy...

– Akkor azonnal tedd meg, tündérekém! És ha a rezgés fokozódna, szólj nekem! Sok időbe telik ezt a rengeteg falat megerősíteni. Ráadásul fel kell töltenem élelemmel és takarókkal a Barlangot, és bezárni a...

Az utca túloldaláról egy hang szólította meg:

– JOE, HOZD A LAPÁTODAT, MERT AZ ENYÉMET ÖSSZETÖRTEM EGY SZÖRNY FEJÉN, AMELYIK MEGTÁMADOTT BENNÜNKET. KI KELL SZABADÍTANOM A MŰHELY BEJÁRATÁT.

– Jövök már, Primula! – kiáltotta Shuanmá úr, és kezeit az égnek emelte. – Egy perc nyugalmam sincs. Reggel az iskola, délután őrség a börtönnél, és közben... ez. Mennem kell, de te csak tedd, amit mondtam, el ne feledd!

– Igenis, Joe úr! – feleltem, és elbúcsúztam tőle.

Elindult, hogy Pull asszonyságnak segítsen bejutni a szabóműhelybe, én pedig arra gondoltam, hogy talán nem volt a legnagyobb ötlet rábízni a börtön őrzését. Joe úr túlságosan aranyos ember volt, és bizonyos értelemben egy kissé naiv. Természetesen, amikor a Polgármester úr felkérte őt, vissza is utasíthatta volna, de az a gyanúm, hogy Shuanmá úr számára a „nem” ismeretlen szó.

Odarepültem Pervinka osztályának ablaka elé. A gyerekek éppen szedelőzködtek. Kicsöngettek.

„Látni sem akarlak többé, Viní!”

*M*ondanom sem kell, hogy minden gyerek ki-
jött az udvarra. Mindenki, kivéve Pervinka.

Vanília és Flox próbálta meggyőzni, és én is, de nem volt mit tenni: az osztályban akarta megvárni a szünet végét, és felesleges volt erőltetni.

– Naa, Viní – próbálkozott még Babú. – Mi veled vagyunk, senki sem fog piszkálni. Gyere, nézd meg a havat!

– Nem, tényleg, köszönöm – felelte, és kinyitotta a történelemlétkönyvet, mintha azt akarná mondani: „Olvasni fogok, és nem szeretném, hogy zavarjanak.”

De Babú az Babú.

– Ha nem jössz ki, én sem megyek – jelentette ki, és leült a testvére mellé. – És ha én nem megyek, akkor Flox sem megy, és akkor mind a ketten itt maradunk veled unatkozni, miközben a többiek gúnyolódnak a hátunk mögött. Most boldog vagy?

– Phhhh egek, de unalmas vagy, Babú! – kiáltott fel Pervinka füstölögve. – Menj csak ki nyugodtan, én jól elvagyok, ne aggódj!

– Nem aggódom – válaszolt Vanília. – És tudod, miért nem?

– Nem. Miért?

– Mert ott jön maga Mr. Grisam, a nagy Mágus! Szia, szia!

Vanília felállt, megfogta Flox kezét, üdvözölte Grisamet, aki éppen akkor lépett be, és a kert felé vette útját.

– Szia, Viní! – üdvözölte a kis varázsló. – Mit csinálsz?

– Tanulnom kell – felelt Pervinka, fel sem pillantva a könyvből. Grisam odahajolt, hogy megnézzze, mi az, amit a barátnője olvas.

– Történelem! Húha! Felelsz?

– Nem tudom.

– Nem hiszem, hogy tíz perc alatt meg tudnád tanulni, amit nem tudsz. Miért nem jössz inkább ki velem egy kicsit a levegőre? Szép ám odakinn!

– Nincs túl sok kedvem, köszi.

– Zavar, ha melléd ülök?

– Egy kicsit – válaszolta Viní.

– Aranyos! Esetleg megmárt egy kígyó?

– Nem, csak beszéltem Robin Windflowersszel!

– Na és nekem mi közöm hozzá?

– Igenis van közöd! – kiáltott fel Viní, és hirtelen öszszecsapta a könyvet. – Miért terjeszted mindenfelé, hogy a barátnőd vagyok?

– Mindenfelé... talán néhány barátomnak mondtam. Na és?

– Mi az, hogy „na és”? Szerinted ez rendes dolog?
– Miért? Nincs benne semmi rossz. Ez az igazság.
– Talán az volt. Most már nem az! – vágott vissza
Viní vörös arccal. – És ha az is lenne, az az én dolgom,
az ENYÉM, érted? Semmi közöd hozzá, hogy mi va-
gyok, vagy mi nem vagyok, mit csinálok, vagy mit nem
csinálok. Semmi!

Grisam teljesen megdöbbsent.

– Mi történt veled? Nem ismerek rád, megváltoz-
tál...

– NE MONDD! – kiáltott fel Viní, és talpra szök-
kent, szinte felborítva a padot. – Ne mondd ezt még te
is, vagy boszorkány szavamra mondom, hernyóvá vál-
toztatlak! Szabadna tudnom, mi történik mindenkivel?
Miért nem törődtek a magatok dolgával? Miért kell a
szátokra venni a nevemet, nincs más, akit célba vehet-
nétek? „Viní más”, „Viní nem beszél”, „Vajon mit tett
Viní?”, és most még ezen is csámcsoghatnak! „Tudjá-
tok, kivel jár Tomelilla uncsi keresztlánya?” És bla, bla,
bla. Nagyon szépen köszönöm, Grisam Burdock!

Grisam felpattant.

– Tehát most „mindenki” vagyok – csattant fel, most
már ő is sértetten. – Nagyszerű. És mindez csakis a te
dolgod. Az persze meg sem fordult abban a gyűszűnyi
agyadban, hogy esetleg ez a MI ügyünk, hogy ami rád
vonatkozik, az ENGEM is érint, igaz? – Az ifjú va-
rázsló két mutatóujja összefonódott, mintha egy lánc
két szeme lenne, és Viní orra előtt hadonászott vele, aki

a füle hegyéig elvörösödött. – Az a szócska, hogy „mi”, neked nem mond semmit, Pervinka?

– Nem, nem... nem mond semmit – dadogta Viní, és hátrálni kezdett. – És megkérnélek, hogy ha legközelebb bele akarsz keverni egy beszélgetésbe, előbb kérdezz meg, hogy egyetértek-e!

Miközben a veszekedést hallgattam a folyosóról, megláttam Fuvallát, amint nekem integet, hogy kövessem azonnal ki a kertbe.

– Mi történt már megint? – kérdeztem elkeseredetten.

– Ítéld meg te magad!

Vanília éppen vitatkozott.

– HA AZT GONDOLJÁTOK, HOGY A GONOSZSÁGAIK MIATT MEGSÉRTŐDÖM, AKKOR NAGYON TÉVEDTEK! – kiabálta egy csapat kis marakodó viperának. A csapat élén ki más állhatott, mint Scarlet Pimpernel! – Miért nem tartogatók inkább a felelésre a szuszt, ahelyett, hogy butaságokat beszéltek a testvéremről? Az jobban megélné.

– Ha nem bántanak, akkor miért lettél paprikapiros, Periwinkle „nullaegészöttized”?

– Nullaegészöttized? Ez valami új, Scarlet! Régebben Periwinkle Egy és Kettő voltunk.

– Milyen ostoba vagy, azt sem tudod, hogy a „nullaegészöttized” azt jelenti: „félnótás”!

– Valóban? Még soha senkitől sem hallottam.

– Ugyan, hagyd, Babú! – lépett közbe Flox. – Nehéz olyasvalakivel vitatkozni, aki kék szalagot hord a kék ruhán, és kék harisnyát a kék cipővel. Összefolyik az egész, hogy még az ember hasa is belefájdul. Még a végén megbetegszel tőle. Gyere, menjünk innen!

– Nicsak, megszólalt a szivárvány! – vágott vissza Scarlet gúnyosan.

A veszekedés a többi gyereket is odacsalogatta.

– Scarlet, figyelmeztetek, ha még egyszer valami gonoszat mondasz a testvéremről vagy Floxról, vagy bárki másról, aki a barátom, elmegyek, és szólok Flumini asszonynak.

– Hú, most aztán berezeltem! És mit mondasz neki? Hogy azt mondtam, Pervinka sértődékeny és kötekedő, ami igaz is?

– Scarletnek igaza van – szólt közbe Nepeta Rose. – Napok óta csak veszekszik mindenkivel!

– Látod? – kommentálta Scarlet. – Én soha nem hazudok!

– De igen, mert Vanília csak azzal veszekszik, aki szekálja – tiltakozott Vanília.

– Évve sajnós azt kell mondanom neked, Babú, hogy tévedsz – szólt közbe az ifjú Acanti Bugle, egyik karjával átölelve a nyakát. – Én jó bavatja fagyok Pevvinkának, tudjátok, és sosem szekárok senkit, tegnap mégis az ovvom előtt tövte ketté a kedvenc cevuzámat.

Na már csak ez hiányzott – gondoltam magamban. – Mondd, hogy nem igaz!

– Igaz, eltörte a ceruzádat – ismerte el Babú. – De csak miután már vagy nyolcvanadszor kérted, hogy rajzolja le neked az Ellenség arcát.

– És akkor mi van? Nem tudta volna egyszervúien csak azt mondani, hogy nem? Nem sévőtődtem volna meg!

– Megtette, Acanti, hetvenkilencszer!

– Akkor tényleg igaz, hogy látta a Rettenetes 21-et! HÚHA! És milyen volt? – kérdezte lelkendezve Celastro Buttercup.

– Senkit sem látott – válaszolt mérgesen Vanília. De ekkor már záporoztak a kérdések...

– Hány feje van?

– Bűzös a lehelete?

– Sárga a nyála?

– Rávette, hogy szövetkezzen vele?

– Hogyan? Megkínozta?

– Vagy ő kínoztta meg?

– Ebben az esetben ez megmagyarázná, hogyan térhetett vissza.

– Ha valóban elrabolták. Elrabolták?

– Elmeséled, Babú?

– Igaz, hogy Vinínek már nincsenek barátai, és hogy most mindenki fél tőle?

– Nekem van, és az anyu...

– ELÉG! – kiáltotta el magát Babú, amikor türelmének vége szakadt. – Egy csomó számárságot hordtok itt össze. A testvérem teljesen normális, nem látott semmiféle Ellenséget, és számtalan barátja van.

– Például? – tudakolta Sophie Littlewalton jóindulatúan, mert kedves kislány volt, és egyike a legkisebbeknek.

Flox megveregette a mellét:

– Én! – jelentette ki büszkén.

– És Grisam Burdock! – tette hozzá Babú.

Kár, hogy Grisam pontosan abban a pillanatban vágatott ki Pervinka tanterméből azt üvöltve:

– Látni sem akarlak többé!

– És még ki? – kérdezte ekkor Sophie cérnavékony hangocskáján.

Vanília szomorúan leszegte a fejét.

– Na jó – mondta Scarlet Pimpernel, és mellé lépett. – Amíg gondolkozol, mi visszamegyünk az osztályba.

Mi is elindultunk Flox és Babú osztályterme felé.

– Mi történt? – tudakolta Vanília. – Azok ketten min vesztek össze?

– Nem is tudom, nekem butaságnak tűnt – feleltem.

– O-ó! Visszajön!

– Kicsoda?

Felnéztem, és megpillantottam Grisamet, aki öles léptekkel közeledett felénk a folyosón. Valójában nem is felénk jött, mivelhogy üdvözlés nélkül vágatott el mellettünk, és fúriaként robbant be Viní osztályának ajtaján.

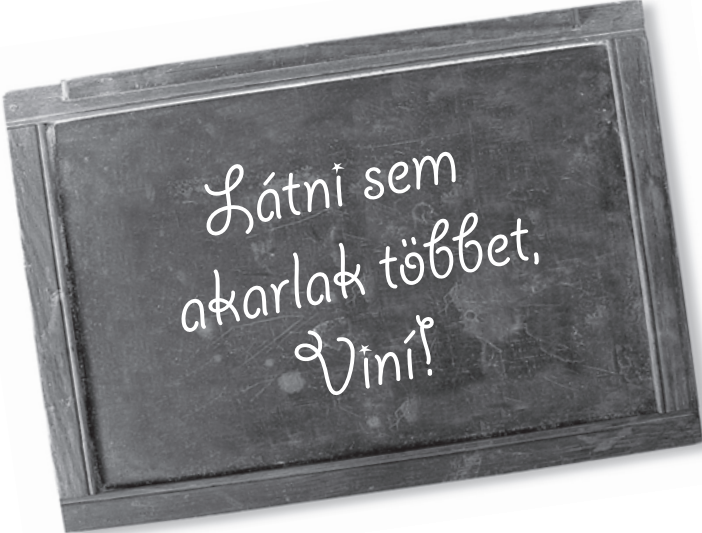
– Beszelnünk kell! – közölte szárazon. – Ma, az iskola kapuja előtt, és ott legyél!

Elképzeltem, amint Pervinka szégyenében egészen becsúszik a pad alá.

– Húha! – kiáltott Flox.

– Érdekes fejlemények elé nézünk – fűzte hozzá Babú.

– Jó neked! – sóhajtottam fel. – Én azonban valami nagybűzös bajt érzek a levegőben.

Látni sem
akarlak többet,
Viní!

Én tudom, hol van!

*M*ivel az utolsó támadás óta senki nem mer-
te magukra hagyni a gyerekeket, az órák vége felé a
Főtér ismét megtelt nagybáccikkal, nagyszülőkkel
és szülőkkel, akik arra vártak, hogy hazakísérhessék
őket. Így én is odakint váraкоztam, kellemes társaság-
ban...

– Milyen szerencse, hogy megtanultál repülni, Bizsike
– mondta Szépszi. – Máskülönben, tudod, milyen fá-
rasztó lett volna ilyen napokon gyalogolnod.

– Nem is sikerült volna neki – kommentálta Nefelejcs.
– A hó elevenen eltemette volna!

Meséltem már nektek, hogy Nefelejcs volt a „legopti-
mistább” a csapatunkban? Jelszava ez volt: „Ha valami
balul üthet ki, akkor az úgy is lesz.”

– Köszönöm, Nefelejcs – válaszolta Bizsike. – Min-
dig jó, ha van valaki, aki emlékeztet a katasztrófákra,
amelyek éppenhogy megérintettek. Így optimistábban
tekintünk előre.

– Ugyan, lányok, ne veszekedjeteк már ti is! – szólt
közbe Szépszi.

– Én sosem veszekszem – felelt Nefelejcs. – Csak ki-
mondom, ami van. Például szerintem nem kellene ide-
kinn várnunk a lányokat.

– Ugyan miért nem? – tudakoltam.

– Mert nagy a tömeg, és amint Pervinka megjelenik,
mindenki felé fordul majd, hogy megbámulja, és plety-
kálkodni fognak a háta mögött.

– Ó – válaszoltam. És ehhez mást nem is tudtam hoz-
záfűzni.

– Ott van! – jelezte Szépszi.

Pervinka búbánatos-borongósan lépkedett felénk,
mint az esős égbolt, s nem nézett se jobbra, se balra.

– Indulunk? – kérdezte.

– Vanília még nincs itt – feleltem. – Csak egy pilla-
nat.

A gyerekek sietve jöttek kifelé, volt, aki párban,
volt, aki egyedül, vagy kis csoportokban. Megérkez-
tek Szépszi fiacskái, Bizsike és Nefelejcs kislányai, és
Vivivi is odaért hozzánk kislányával, de Vaníliának és
Floxnak se híre, se hamva nem volt.

– Furcsa, hogy még nem jöttek ki – jegyezte meg Ne-
felejcs. – Esetleg...

– Pszt! – mondtam, és az egyik ujjamat a szájára
raktam. – Ne mondj semmit, kérlek! Mindjárt itt lesz-
nek.

És valóban, ekkor Flox és Babú jelent meg az iskola
kapujában.

– Valami gond van? – tudakoltam.

– Semmi de semmi! – válaszolta Babú széles mosolylyal. – Most mit csinálunk?

– Mit csinálnánk? Hazamegyünk! – jelentette ki Pervinka, és elindult lefelé a dombról.

– Biztosan? – érdeklődött Vanília. – Nincs valami dolgod?

– Nekem? Nincs, miért?

– Hmm, nekem úgy tűnt...

– Rosszul tűnt. Induljunk, kérlek!

Mindannyian kétkedő pillantásokat váltottunk, de ha Viní nem óhajtott maradni, nem kényszeríthettük, így hát elbúcsúztunk Bizsikétől meg a többi tündéerkétől, és követtük Pervinkát a Tölgy tere felé.

Azonban, még mielőtt befordultunk volna a sarkon, Babú hátranézett a térre: Grisam ott állt. Csípőre tette a kezét, tekintete komoly volt, és figyelte, ahogy távozzunk.

Félénken intett neki, majd besorolt a többiek mögé a tér felé vezető szűk kis sikátorba.

A szorosan a városfal mellett haladó kis utcából favágók és kovácsok munkájának zaja hallatszott. Az Ellenség seregeinek támadásakor sok ház megrongálódott, amiket még a nagy hideg beállta előtt rendbe kellett hozni.

– ÓÓÓ, JÓÓÓ REEEGGEEELT, LÁÁÁNYOOOK! – üdvözölt bennünket Tölgy, amikor közeledni látott. – ÉÉÉS ÜÜÜDVÖÖÖZLEEET NEEEKTEEEK IS, KEEEDVEEES TŰÜÜNDÉÉÉRKÉÉÉK. LÁÁÁTTÁÁÁTOOOK A HAAAVAAAT?

TUUUDJÁÁÁTOOOK, NEEEKÜÜÜNK FÁÁÁKNAAAK NAAA-
GYOON JÓÓÓT TEEESZ, EEEMLEÉÉKSZEEEM, HOOOGY
AAAMIIIKOOOR MÉÉÉG CSAAAK EEEGY KIIS HAAAJTÁÁÁS
VOOLTAAAM...

– Jaj ne! – kiáltott fel egy közelben dolgozó ember. –
Ezt már annyiszor hallottam! Megyek inkább, és eszem
egy fánkot Marthánál.

Azzal letette a vésőt, és belépett a Csemege Falodába.

Amióta elkezdődtek a felújítási munkák, Tölgynek
végre volt társasága, és olyan boldog volt, mint tavasz-
szal a fülemüle. Egész álló nap szórakoztatta a mun-
kásokat „laaassúúú” történeteivel. Néhányan zokszó
nélkül viselték, mások azonban, miután elvesztették
minden türelmüket, Grisam szüleinek a boltjába me-
nekültek, hogy egy picit pihentessék a fülüket. Arra
hivatkoztak, hogy fájnak, vagy arra, hogy korog a
gyomruk. Néha nem is kellett semmire hivatkozni,
mert Martha asszony megállás nélkül sütötte a fino-
mabbnál finomabb, forró és ropogós süteményeket,
melyek fűszeres és herbateával mindenkit megbékí-
tettek és átmelegítettek.

– Gombokat kell vásárolnom Hortensia néninek – kö-
zölte Fuvalla hirtelen. – Megvárnátok odabent? Rögtön
jövök.

Elrepült Tölgy ágai között a Rófös-bolt felé, míg én a
lányokkal maradtam.

– Bemenjünk? – tudakoltam.

– Ne, inkább ne! – közölte Viní. – Sőt, arrébb men-
nénk egy kicsit? Nem szeretnék senkibe belebotlani.

Hát már itt tartunk – gondoltam magamban. – Eny-
nyire összeveszték Grisammal? Milyen kár!

Aztán Pervinka mondott valamit, amitől azonnal
megfeledkeztem Grisamról és a veszekedéseikről, s
még a lélegzetem is elállt.

– Én tudom, hol van! – jelentette ki.

– Micsoda? – érdeklődött Flox.

– Tudom, hol van a második *Ősi Könyv*!

– Hhúúú – szusszantam egy nagyot. Hirtelen azt hit-
tem, hogy a bot-kardot akarja újra megkeresni, azt, ami-
ért az Ellenség támadása előtt kiszökött a faluból. De
csak a rejtélyes könyvre célzott, amelynek előző kötetét
Tomelilla néni néhány hónappal korábban kölcsönadta
neki. A könyv estéről estére lekötötte teljes figyelmün-
ket, szinte csüngtünk a lapjain. Az *Ősi Könyv*, mert ez
volt a címe, Fairy Oak történetét mesélte el. De nem úgy,
ahogyan azt a gyerekek az iskolában tanulták. Fantasz-
tikus kaland volt inkább, mely olyan ősi időkre nyúlt
vissza, hogy senki sem tudta megmondani, mennyi volt
belőle igaz, és mennyi a legenda. A Mágusok azonban
szinte mindannyian hittek benne. Egy szép napon az-
tán elérkeztünk az *Ősi Könyv* utolsó oldalához, de nem
a történet végéhez, amely bizonyára tovább folytatódott,
talán egy második kötetben, melynek hollétéről azonban
sem Tomelilla, sem senki más a faluban nem tudott.

– Te tudod, hol van??? – kérdezte Flox kigúvadt szemekkel.

– Hohó, ne izgasd fel magad feleslegesen! – dűnnyögte Vanília. – Már napok óta ezt hajtogatja nekem is, de aztán nem árul el semmit. Valószínűleg csak tréfál.

– De tényleg tudom, és el is árulom – jelentette ki Pervinka olyan arccal, mint aki tényleg valami nagy titok tudója. – Csak azért vártam eddig, mert biztos akartam lenni benne. De most már nincsenek kétségeim. Nála van!

– Kinél nála?

– A Kapitánynál!

– Mondtam én, hogy csak viccel velünk – közölte Vanília, és enyhén meglökte testvérét.

– Miből gondolod, hogy nála van? – érdeklődött Flox.

– Mert sokáig töprengtem a történetén, és tegnap megálmodtam.

– Talbooth kapitánnyal álmodtál?

– Nem, Flox, a Könyvről! Emlékeztek, amikor a Kapitány elmesélte, hogy találtak egy „furcsa” naplót a hajó mellett, amit a kalózok elsüllyesztettek?

– Azt, amelyiket fekete tintával írták?

– És amit a tenger még nem oldott fel?

– És amelyik arról a nagyon régi világról szólt, amit ő sem ismert... – Vanília a szája elé kapta a kezét. – Aztaaa! – kiáltott fel.

– Nos, most már hisztek nekem? Tomelilla néni azt mesélte, hogy a második Ősi Könyv, ha valaha is

létezett, bizonyára elveszett. Én azt hiszem, hogy a Kapitány tudtán kívül megtalálta!

– Ez megmagyarázná, hogy a Könyv, a többi ronccsal ellentétben, miért észak felé úszott: hazafelé tartott!

– Így van, Babú!

– De szerinted a Kapitány oda fogja adni nekünk?

– Azt nem tudom – válaszolta Pervinka. – Még beszélni sem akart róla, emlékeztek? És különben is, ha meg akarjuk tőle kérdezni, azonnal cselekednünk kell.

– Azonnal... most? – tudakolta Babú.

– Hát, ha nem is most, de hamar, egy vagy két, de legfeljebb három napon belül.

– Miért? Utána mi történik? – érdeklődtem kíváncsian.

– Nos... utána talán már nem fogja tudni odaadni, még ha akarja sem – magyarázta Pervinka, és lesütötte a szemét.

– És miért nem?

Viní megrázta a fejét.

– Furcsa előérzetem van.

– Azt hiszed, történni fog valami a kapitánnyal? – tudakolta aggódva Vanília.

– Akkor menjünk most azonnal! – kiáltott fel F'lox. – Legalább figyelmeztethetjük.

– De nem tudnám mire figyelmeztetni – szabadkozott Pervinka. – Ahogy mondtam, ez csak megérzés.

– Ráadásul a szüleitek már várnak, és így is késésben vagyunk – feleltem én. – Itt jön Fuvalla. Indulhatunk?